

МРТАВ УГАО

ПАРАЛЕЛНА МОНТАЖА

Сваког јутра започињем нову сеобу и налазим се у транзиту.
Не значи ми много што у сваком граду неко за мном жуди
и замишља ме пред спавање.
Насред ауто-пута између нечега и ничега људи излазе из аутобуса
и расипају се попут перли покидане огрлице.
Далеко изнад њиве расте несавршена светлост
и на асфалту преда мном ничу анонимне мрље
као нежни метали у телу.
Да ли сам заиста дала све од себе?
Укус прашине се не мења, остао је исти,
сећања се распростиру попут отровне маховине.
Назовимо ствари правим именом:
то више није нада, него мртав угао у који улеће камион,
као што ни овај плави лак за нокте није боје неба,
него боје плишаног зеца из детињства,
речи више нису речи него тврдоглава деца која ћуте
и повлаче се у себе као пуж у кућицу или затвореник у ћелију,
то више није сан, него анестезија,
ту нема математике, нема лепоте ни правилности,
преображаја нема,
то су само руке које срљају у несрећу

НЕОЧЕКИВАНА ЕЛЕГИЈА

Од јутрос ми ништа не иде од руке:
чак ме је и мачка огребала по капку,
па сам јој ископала
мали гроб у дворишту иза зграде,
и вратила непознату пошилијку
непознатом пошилијаоцу.

Не знам зашто ме растужује
ова зелена трава, пластична дечја љуљашка
и жардињере пуне мирисног цвећа,
ово одсечно везивање пертли
попут чвора на пупчаној врпци.

Никад нисам отишла тамо где сам хтела,
монашки сам одлагала свако задовољство
задовољна што га одлажем,
као да не постоји могућност да нестане.

Не идем улицом која подсећа на тунел,
већ силазим на коловоз међу аутомобиле
као да не постоји могућност да нестане
и правим се да се не бојим погибије,
већ да о њој читавог живота маштам.

Жудим да уђем у мрак од катрана
и крећем се сигурно, праволинијски,
навођена јасним знаковима и знацима
као да не постоји могућност да нестане
попут новчића у фонтани
или мољца удављеног
у врелом воску

СЛИКА НА ЗИДУ

Већ годинама се трудим да научим
обрисе поподнева и сенке кућног биља
по зидовима ове собе, овог стана.
Кревет на ком лежим хладан је и безимен
као надгробна плоча преливена водом.
Сунчеви зраци већ су утишани,
али ласерски прецизно секу ваздух на две половине:
то могу да видим, то могу да запамтим.
Загледана у Веласкезову репродукцију
у дневном боравку, препознајем себе:
бледа инфанткиња, разорена
свакодневним тривијалностима
и одучена од игре,
ти си мајстор који ме лукаво посматра
и разноси околу моје тајне
као келнер пепељаре на ајнцеру

ПРАПОЧЕТАК

Прилике се за мнош затварају као хотелска врата.
У тренутку кад се твоја мајка порађала пре тридесет година,
један ловац на ситну дивљач у Мичигену у шуми је
сакрио пушку којом је починио убиство.
Место у ком смо летовали пре четири године
сада је изгорело у незапамћеним пожарима.
Људи се војнички држе, храбри куроси и коре.
Застали смо тамо где се сећање нагло губи.
Нико није запалио свећу.
Искључили смо грнчарски точак,
дуго седели и у тишини јели доручак.

КРАЈ ПУТОВАЊА

И ево, и ово се завршило.

За пет дана колико ме није било
нахватала се буђ на плочицама у купатилу,
омиљени документарни канал има нове рекламне блокове,
мачка је поносно оборила све саксије у кући.

Сада шири ноздрве раздражена мирисом влажне земље
и лиже ми руку, неочекивано ме благосиљајући.

На кухињском столу плишане брескве су потамнеле
и размекшале се попут освете која је прекасно стигла.

Само казаљке на сату сведоче у моју корист:
стале су преклопљене једна на другој, попут
заспалих љубавника испреплетаних тела.

Од ових успомена могу да направим
једино депонију од које застаје дах, једино песму.

Али овај свет траје, ова песма траје.

Зато желим да сперем со са твојих леђа,
зато желим да увежбам вештину приласка
опасним доказима.

Поправим разбијене наочаре.

Питам те да ли и ти истрајаваш у
мртворођеним намерама
и бесмисленим сећањима,
али анестезија је већ почела да делује
и не желим да изазивам инцидент.